

Sygn. akt II Cz 399/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Gamrat- Kubecek

Sędziowie: SO Sławomir Krajewski (spr.)

SO Marzenna Ernest

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2013 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużników M. C. i Z. C.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 października 2012 roku, sygn. akt II Cz 1502/12

w sprawie wniosku dłużników M. C. i Z. C.

o obniżenie opłaty egzekucyjnej ustalonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie T. S. w sprawie Km 2812/11

przy udziale wierzyciela Banku (...) Spółki Akcyjnej we W.

postanawia:

odrzuć skargę.

UZASADNIENIE

Dłużnicy wnieśli skarg o wznowienie postępowania, domagając się zmiany postanowienia w przedmiocie rozpoznania ich wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej i obniżenia opłaty stosunkowej z kwoty 11.550.69 zł, do kwoty 1000 zł, a także obciążenia wierzyciela wszelkimi kosztami postępowania.

Jako podstawa wznowienia postępowania wskazany został art. 401¹ k.p.c., w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 lutego 2013 roku, w sprawie SK 12/11, gdzie orzeczono, że art. 49 ust 2 ustawy z 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, który do 16 czerwca 2010 roku pozwalał komornikom żądać szytywnej opłaty, niezależnie od nakładu ich pracy, był niezgodny z konstytucją.

W uzasadnieniu skarżący podali, że Komornik Sądowy umorzył postępowanie i obciążył dłużników opłatą, której wysokość w żaden sposób nie przystaje do jego nakładu pracy. Komornik prowadził bowiem egzekucję wyłącznie z emerytury dłużniczki ze względu na fakt braku innych środków i zasobów materialnych w postaci ruchomości, nieruchomości, kont bankowych i innych. Podli dalej, że sytuacja dłużników do dnia dzisiejszego nie uległa poprawie a wręcz przeciwnie, poprzez ciągłą egzekucję komorniczą sytuacja dłużniczki M. C. doprowadziła do stanu ubóstwa. Kolejno wskazali, że czynności komornika sprowadziły się do wysłania 1 pisma do ZUS. Nie może być tak, aby Komornik pobierał horrendalne wynagrodzenie za czynność, które zajęły mu kilka godzin. Takie działanie Komornika doprowadziło do nadmiernego i przez to nieuprawnionego uszczuplenia majątku dłużnika. Tym samym Komornik

naruszał prawo własności, zagwarantowane w art. 64 ust. 1 Konstytucji. W dalszej części dłużnicy podkreślili, że skoro wierzyciel cofnął wniosek to Komornik nie może naliczać sobie wynagrodzenia w wysokości jak za całe postępowanie, które toczyłoby się przez kilka lat. W związku z powyższym, zdaniem dłużników kwota 1.000 zł będzie adekwatna do nakładu pracy Komornika i czasu trwania niniejszego postępowania egzekucyjnego. Takie działanie Komornika stoi zasadniczo w sprzeczności z ustawą o komornikach sądowych i egzekucji (pobieranie opłaty komorniczej). Dodali nadto, iż komornik - chociaż jest funkcjonariuszem publicznym - ponosi nakłady swojej pracy i ryzyko swojej działalności, dlatego ma prawo do wynagrodzenia za prowadzenie egzekucji w postaci opłaty, jedna opłata ta nie może być w rażącej dysproporcji do nakładu pracy komornika. Miarkowanie nakładu pracy Komornika służy do obiektywnego określenia wynagrodzenia Komornika a nie do jego wzbogacenia poprzez rażącą dysproporcję między wysokością wynagrodzenia a nakładem pracy Komornika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia (art. 410 § 1 kpc).

Stosownie do treści art. 401¹ kpc można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Powołanym przez skarżących wyrokiem Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 49 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376 oraz z 2012 r. poz. 759 i 1544), w stanie prawnym obowiązującym od 28 grudnia 2007 r. do 16 czerwca 2010 r., w zakresie, w jakim w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela nie dopuszcza możliwości obniżenia wysokości opłaty stosunkowej, w zależności od nakładu pracy komornika, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W nawiązaniu do powyższego po pierwsze stwierdzić trzeba, że w sprawie, w której skarżący domagają się wznowienia postępowania powyższy wyrok trybunału Konstytucyjnego nie może znaleźć jakiegokolwiek zastosowania i nie ma wpływu na jej rozstrzygnięcie.

Wniosek egzekucyjny w sprawie KM 2812/11 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie T. S. został, bowiem złożony w dniu 10 czerwca 2011 roku. W związku z powyższym do rozpoznania wniosku dłużników o obniżenie w tym postępowaniu opłaty egzekucyjnej nie mógł i nie został zastosowany art. 49 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, w brzmieniu obowiązującym w zakwestionowanym przez Trybunał okresie od 28 grudnia 2007 roku do 16 czerwca 2010 roku.

Co więcej Sądy obu instancji w żaden sposób nie kwestionowały możliwości obniżenia na wniosek dłużników opłaty egzekucyjnej, należnej komornikowi na podstawie art. 49 ust. 2 ww. ustawy, w przypadku, jak to miało miejsce w przedmiotowym postępowaniu egzekucyjnym, umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela, przyjmując jednakowoż, że brak jest przesłanek do takiego obniżenia opłaty, normowanych w art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Mając na uwadze wszystko powyższe należało, na podstawie art. 410 § 1 kpc, orzec jak w sentencji postanowienia.

Zarządzenia:

- odnotować, zakreślić,
- odpisy postanowienia doręczyć dłużnikom, wierzycielowi i komornikowi,
- zwrócić dołączone akta,

- do odłożonych.